

Джин і любов

(казка)

Сонечко зранку світило – трудилося,
Під вечір воно вже добряче втомилося!
Й пішло воно тихенько спочити до хатки.
Не мало сьогодні ні про що гадки.

До ліжка б йому швидше дістатися.
Не хочеться більше ні з ким змагатися.
Бо день був великий, ніч теж немала,
Й робота весь день важкою була.

Та море і день, і вночі гомоніло.
На берег хвилі наганяло знавіснілі.
Чомусь ніяк не хотіло воно заспокоїтись:
Все думало, що там на березі коїтись?

Так хвилі наганяючи на берег раз по раз,
Якесь горнятко море викинуло враз.
Воно полежало – і раптом захиталося,
Застукало, закашляло і засміялося...

А потім з нього пробка вгору полетіла,
І голова з'явилася, а ще пізніше – тіло.
Дядечко Джин у всій своїй красі
Приморські береги окинув оком всі.

Кругом поглянув він і дуже здивувався:
-Фантастика! Ніколи в морі не купався!
Просидів у горнятку не одну я сотню літ.
Тепер від мене всьому світові привіт!

А чайки в небі закричали дружно хором:
«Хто посмів потурбувати наше синє море?
Ми такого чуда і не бачили, й не знали:
Хвилі у горнятку діда бородатого катали!»

І перед гостем хвилі раптом розступилися.
А в морі синім золотії рибки засмутилися:
«Навіщо ти прийшов, дивак, у наше царство.
Порушив спокій ти у нашім госуларстві!»

Від галасу того у морі Кит проснувся...
Він швидко вмився, у святкові чобітки узувся.
Та й підняли його нагору морські хвилі.
Він був такий пихатий, милий і при силі.

На нього Джин поглянув і так злякався –
Тікав чимдуж і часто - часто оглядався.
- Все, досить, треба вибиратися на сушу,
Поглянути, що ж там твориться, мушу.

І кинувся він в море і, упіймавши хвилі,
Мчав навмання вітрами, долав холодні милі.
Та раптом він засумував і різко зупинився,
Оглянув море іще раз, на берег подивився.

Самотній берег, море, ніде ані душі,
Поговорить немає з ким і почитать вірші.
Знаходишся неначе у казці якійсь дивній.
Чого ж іще бажати голові його наївній?

І до крутого берега швидесенько приплив,
Узяв піску, камінчиків - і в чаші замісив.
Додав повітря чисте, дзвінкий пташиний спів.
Бо чари – це найкраще, що Джин робити вмів.

Набрав води морської, і зорі в ній скупав.
З дна моря діамант дістав і теж туди додав.
А ще поклав любові, ніжності й краси,
І лицемірства трішечки він в чашу натрусив.

А потім ще додав тепло, терпіння й ласку,
Хитрість і мудрість , і косметику із пляшки.
І це тоді все гарно – гарно він перемішав.
Що вийде з того, Джин нічого й сам не знав.

Але коли всередину з цікавості заглянув,
Від здивування онімів й від радощів аж ахнув.
Із чаші вийшла дівчина – красуня серед ночі,
І так зоріли – променіли її небесні очі.

Поглянув він у ті озерця – і відразу закохався.
В коханні чистому Джин дівчині зізнався.
Вона ж сказала: « За плечима в тебе сотні років,
І ти мені зовсім не пара, лише одна морока».

Зізналась дівчина, що не дідусь їй снівся сивий,
А молодий козак, і статний, і чорнявий, і красивий.
Джин зрозумів відразу, що сам створив це диво.
І винен сам: вона ж бо й справді молода, красива.

Назад тепер уже не можна ходу чарам дати:
Не можна дівчину ані кудись сховати, ні продати.
В душі горить жага і трепетної, й ніжної любові.
Це прочитав чаклун в її очах, почув у її слові.

Дістав він знову чашу, морського кинув зілля,
Бо так хотілося йому потрапити на чиєсь весілля.
І величавий кедр йому плоди свої подарував,
А сокіл в небі чистім про кохання пісню заспівав.

У чаші щось забулькало і тихо - тихо зашуміло,
Прислухався чаклун – все вирувало там, кипіло.
Не витримала – тріснула і на шматки розпалась.
Дивилась дівчина на це і якимось дивно посміхалась.

І став перед неї, як кедр, стрункий, величавий
Хлопець дивної краси, високий, чорнявий,
Соколиного польоту, гарну має вдачу.
Сильний, дужий і красивий. Бачить: не ледачий.

І зазвучала мелодія щира у серці дівочім,
Заблищали вогнем теплим його карі очі.
І обняв парубок ніжно красуню - дівицю...
Шепотіла про це довго морська вода.

А осторонь стояв чаклун і молодими любувався.
Потім заліз в горнятко і у казковий світ подався.
Сказав собі: «Нехай кохання живе в світі і краса.
А у моїм казковім раї нехай літають чудеса».

Джин раптом зник, а з ним й розбита чаша зникла.
А я, повір мені, до них душею й серцем звикла.
З тих пір чоловіки в коханні й вірності клянуться,
Жінки це люблять і від щастя й радості сміються.

Час пролетів, і повернувся Джин в той край,
Де завжди горить від сонця морський небокрай.
Де височать, врізаючись у небо, стрімкі кручі
Й на них шалено налітають хвилі темні і могуті.

І те, що він побачив, його навіки звеселило:
Маленькі діти по піску візок із лялькою котили.
А старші гралися неподалік від них в футбол.
На березі ж хлоп'ята на всю кричали: «Гол!»

І зрозумів, що не дарма залишив на землі кохання.
Усі щасливі: діти і батьки. Їм світить сонце зрання...
Заграв веселкою весь світ і голосами задзвенів.
Джин щиро посміхнувся і в край далекий полетів.

Людське ж кохання білим світом вічно ходить,
Квітнуть троянди всюди, земелька жито родить.
І від великої любові струни серця ніжно грають...
Душа дзвенить піснями, і солов'ї в саду співають.

Любов Мишура